

1 | január 2021 • 4,99 €

GEO
JANUÁR 2021

GEO

OBJAVOVAŤ A CHÁPAŤ SVET

Brazílska Banská Štiavnica
Ouro Preto prekonalo aj Rio de Janeiro

DUNAJSKÁ ODYSEA

**PUTOVANIE NA BICYKLI POZDĽŽ VEĽRIEKY
OD ČIERNEHO MORA AŽ PO ČIERNY LES**

Potulky Thajskom
Poradíme, ako vyťažiť
z jeho návštevy čo najviac

Klenot Gorongosa
Národný park po vojne
opäť vstáva z popola

Žitný ostrov
Zachránime najväčšiu
zásobáreň pitnej vody?

Veľké Zimbabwe
Kedysi najbohatšie mesto
Afriky a jeho trpká história

CESTOVANIE | Dunaj

Divé kone na slaných lúčach neďaleko dediny Letea v Rumunsku pozorujú rybárov plaviacich sa proti prúdu ramena delty. Osemdesiatjedenročný Spiridon Canareca a jeho syn Costel mladší o 40 rokov dúfajú, že do sietí pochyťajú sumce, kapry, štučky a zubáče.

Na cestách strávil dva mesiace. Pozdĺž rieky prešiel na bicykli tritisíc kilometrov. „Na pixel presne,“ ako sám hovorí, šiel proti prúdu – od Čierneho mora po Čierny les.

Odysea na brehoch Dunaja

Jedno leto sa spisovateľ Emmanuel Ruben rozhodol podrobiť sa skúške, vďaka ktorej neskôr vznikla kniha *Sur la route du Danube* (Na ceste za Dunajom). A pre GEO túto cestu absolvoval znovu.

Emmanuel Ruben (text)
Franck Vogel (foto)

PORT
COMMUNITY

Prepychové byty, päťhviezdičkové hotely a luxusné butiky: v Belehrade (Srbsko) sa „waterfront“ na sútoku Sávy a Dunaja stal rajom pre milovníkov nočného života... A tŕňom v oku pre obyvateľov, ktorí sa sťažujú na tunajšie podvody v podnikaní.

Uprostred veľkej maďarskej stepi zvanej pusta neďaleko mesta Kalocsa na ľavom brehu Dunaja jazdci predvádzajú, ako šikovne a obratne dokážu viesť záprah koní.

Jedinečné zrkadlo: v Budapešti medzi Széchenyiho reťazovým mostom a Margitínym mostom je Dunaj široký a pokojný, akoby chcel lepšie odrážať nádhernú neogotickú fasádu maďarského parlamentu, čo stojí na jeho ľavom brehu.

Vo Viedni (Rakúsko) si postavili Nový Dunaj – regulované rameno, ktoré má zabrániť povodniam. Na ostrov, ktorý leží na tomto ramene, sa dá dostať metrom. Je to malý raj, kde sa, rovnako ako tieto deti, môžete zabaviť na športoviskách alebo v centrách vodných hier.

Táto pevnosť stráži srbské mesto Golubac a nad meandrami Dunaja sa týči od 15. storočia. Postupne sem chodili Turci, Bulhari, Maďari i Rakúšania. Dnes sú tieto hradby populárnou turistickou atrakciou.

Dunaj nie je najdlhšou riekou sveta, ale preteká cez najviac krajín. Pozdĺž Dunaja ich napočítame až desať. Keď som bol malý, vymyslel som aj jedenástu – volala sa Zyntaria. Práve preto, že som chcel túto bájnú krajinu nájsť, som sa v lete v roku 2016 vydal Dunaju oproti.

Dunaj je jediná rieka vo svete, ktorá sa meria od dolného toku po horný. Nultý kilometer stanovili pri majáku v meste Sulina v Rumunsku, kde sa rieka vlieva do Čierneho mora. Nad týmto však Ukrajinci nesúhlasne pokrútili hlavou a určili si vlastný nultý kilometer. Nachádza sa na Kilijskom ramene Dunaja pri mestečku Vilkovo, ktoré pripomína dozelená odetá Benátky. Vládnú mu komáre, a tak sem nechodí veľa turistov. Napokon je tu aj tretí nultý kilometer, a to v Rumunsku v meste Sfântu

Gheorghe, kadiaľ preteká najjužnejšie rameno delty a kde je komárov rovnako veľa ako vo Vilkove. Ten, kto sa rozhodne navštíviť tieto tri mestá súperiace medzi sebou na bicykli, to nebude mať

jednoduché. Komáre síce môžu prejsť cez riečnu hranicu i bez víz, no cyklista si musí spraviť obrovskú zachádzku až do Moldavska: brehy týchto troch ramien totiž nie sú prepojené žiadnym mostom ani kompou. A okrem toho je delta, rozprestierajúca sa na 5 000 štvorcových kilometroch, úplne iným svetom, pravidelne rozkúskovaným súostrovím, ktoré pomaly vstupuje do mora.

Prečo sa Dunaj meria od ústia? Lebo Európanom trvalo kratšie nájsť Ameriku než prameň Dunaja. Dlhé roky viedli obyvatelia dedín v Čiernom lese (Schwarzwald) žabomyšie vojny: každý si chcel pripísať vlastníctvo prameňa veľkej rieky. Bolo treba počkať až do 20. storočia na osemdesiate roky, keď nemecký minister poľnohospodárstva uznal za prameň Dunaja ten najvyššie položený – Breg. Miestni ho nazývajú Martinskapelle a nachádza sa vo výške 1 078 metrov nad morom a 2 888 kilometrov od ústia v Suline.

V lete v roku 2016 som sa rozhodol, že prejdem Dunaj proti prúdu. Vyrážal som z Vilkova na Ukrajinu, kde žije komunita Lipovanov, starých ortodoxných veriacich. Robia kaviár, z ktorého zbohatnete, a víno, z ktorého sa zbláznite. Vetrú na stepi a v trstine nestojí nič v ceste.

Podmaňuje si svojho cyklistu a zároveň ho vyzýva na súboj, všetko by sa pred ním najradšej ukrylo pod zem. My v tomto boji občas zostávame nehybne stáť, lapajúc po dychu, po tele nám steká pot; iba rieka sama si dokáže preraziť cestu.

Izmajil je prvé veľké mesto, pred ktorým sa ocitá cyklista, čo sa vydal na túto pozemskú odyseu. V roku 1790 bolo toto mesto dejiskom krvavej bitky medzi kozákmi vysokého generála Suvorova a bašibozukmi sultána Selima III. „Izmajil padne až vtedy, keď bude voda v Dunaji tiecť opačne,“ predpovedal turecký veliteľ opevneného mesta. Padol Izmajil, padla Osmanská ríša, padla Ruská ríša, padol ZSSR a Dunaj stále tečie tým istým smerom a mesto jeho brehy neopustilo.

V Galați v Rumunsku dosahuje druhá najdlhšia európska rieka svoju najväčšiu prirodzenú šírku: od jedného brehu po druhý meria kilometer. Ozrutné kompy, ktoré zabezpečujú kyvadlovú prepravu, pripomínajú skôr trajekty. Keď príde búrka, vlny sú tu vysoké. Breh oproti je tak ďaleko, že máme pocit, akoby sme sa ocitli na Obe na Sibíri alebo na Río de la Plata v Južnej Amerike. Tu Dunaj dosahuje rozmery ústia pred tým, ako sa z neho stane delta ústiaca do mora.

Uvidíte, na druhej strane je Afrika, vraveli moji rumunskí priatelia. Dobrudža je krajinou starých kár a saván, kde čas plynie ako kedysi. Veľkú nerovnú stepnú pláň, rozprestierajúcu sa medzi Ukrajinou, Rumunskom a Bulharskom, tvoria žulové pahorky a zelené kopce, ktoré vytvárajú červené útesy a okruhliakové pláže lemujúce pobrežie Čierneho mora.

V Dobrudži sa balkánsky charakter začína naplno prejavovať. Keď sa povie Balkán, vybaví sa nám strmé zrázy a mozaika rôznych etníc. Cyklista už nedokáže na pixel presne sledovať pokojnú rieku. Každých päť minút si musí prehodiť rýchlosť, aby sa pri zostupe zo strmých kopcov, ohlasujúcich vstup do Karpát, nedolámal. Okrem toho treba v každej dedine zmeniť dialekt. Tu sa totiž nehovorí len po rumunsky, ale aj po rusky, turecky alebo po bulharsky a nie vždy sa tu ľudia modlia k rovnakému bohu: pár minaretov vyzbrojených reproduktormi nám oznamuje, že tu žijú veriaci, ktorí sa po páde Osmanskej ríše nevrátili do domoviny, do Turecka.

Za Dobrudžou sa rozprestiera Baraganská step, kde je pánom vietor, ktorý sa o svoje územie delí len s bodliakmi a túlavými psami. Niet nič jednotvár-

**„Vetrú na stepi
a v trstine
nestojí nič
v ceste.
Podmaňuje si
svojho cyklistu
a zároveň ho
vyzýva na
súboj.“**

Poznávanie Dunaja zo sedadla bicykla alebo z paluby lode

EuroVelo 6 je obojsmerná cyklistická trasa, ktorá spája Atlantik s Čiernym morom a umožňuje pozorovať Dunaj za veľmi dobrých podmienok (en.eurovelo.com/ev6). Menej športový, no rovnako príjemný spôsob, ako Dunaj vychutnať, je cesta lodou. Spoločnosť CroisiEurope, ktorá sa postarala aj o nášho fotografa, ponúka zájazdy v trvaní od 6 do 21 dní od 1 200 eur (croisiereurope.com).

nejšie ako táto rozľahlá sivosť, ktorú ospevuje Panait Istrati, balkánsky Gorkij. Aby sme mohli cez rieku prejsť bez Cháronovej pomoci, musíme sa dostať až do mesta Giurgiū na juhu Rumunska. Most priateľstva sa ešte donedávna pýšil tým, že so svojou dĺžkou 2 223 metrov je tým najdlhším na rieke. Zhruba o pätnásť kilometrov ďalej, v meste Ruse, si cyklista premeria plochu povodia desaťkrát väčšieho ako Rakúsko a uvedomí si, že stojí zoči-voči obrovi. Zo zrázu v Bulharsku pohľadom preletíme po tisícoch prítokoch, po riekach Olt a Jiu, Argeş a Dâmboviţa, ktoré sa rútia dolu Karpatmi.

V rovnakej zemepisnej šírke ako Siena, Cap Corse a Saint-Tropez sa nachádza aj južný mys Dunaja – mesto Svištov v Bulharsku. Táto poloha je taká strategická, že do regiónu priniesla veľké staroveké mestá – z tých tu zostali len kopy skál – a veľké bitky, vďaka ktorým cintoríny zakvitli. Rimania, Byzantínci, Turci, Rusi i Francúzi tu bojovali o kontrolu nad prístupom k rieke a kadiaľ prešli, tam po nich zostávali ruiny. Tie najkrajšie z nich možno vidieť v meste Vidin na severozápade Bulharska. Vyzerá ako malý Jeruzalem na Dunaji. Synagóga je zničená, no katedrála a mešita v bývalom hlavnom meste bulharského cára Samuela I. stále stoja bok po boku. Samuelova pevnosť sa stále týči pri me-

andri modrej rieky v Grécku, ktorá sa najprv ženie na juh, potom sa otočí na východ, aby ukončila svoju púť v Čiernom mori.

Rieky neprestajne skúšajú, ktoré pohoria sú tie najsilnejšie. Dunaju sa podarilo prevítať cez Karpaty, no súboj s balkánskou Starou planinou prehral. Z bitky medzi eróziou, ktorá zem prehlbuje, a tektonikou, ktorá ju vytláča, vzišla najkrajšia scenéria povodia Dunaja – Železné vráta –, majestátna úžina, ktorá pripomína fjord a zároveň Bospor medzi Rumunskom a Srbskom. Ľudia sa tu úporne snažili zavíšiť dielo prírody tak, že tesali priamo do skál – Trajánov most, Trajánova tabuľa, Trajánova cesta, Trajánove tunely... Je toho toľko, čo pripomína slávne hrdinské činy rímskeho cisára, o ktoré sa zaslúžil v 1. storočí v boji proti kráľovi Decebalovi. Akoby víry rieky a steny Veľkého Kazanu, tak sa toto miesto nazýva, nestačili,

za čias Rakúsko-Uhorska umiestnili na Železné vráta kovovú reťaz, aby mohli vyberať colné poplatky. Neskôr Titovu Juhosláviu oddelila od Ceauşescovho Rumunska železná opona. Vo vodách Dunaja sa s túžbou po slobodnom živote stratilo štyritisíc Rumunov, ktorí ušli z väzenia Conducător. Zostáva nám len dúfať, že sa vybrali zaľudniť ostrov Ada Kaleh – tureckú Atlantídu, posledný kúsok Osmanskej ríše na Dunaji, ktorý

„V tejto vnútrozemskej delte nikdy nevieme, v čích vodách vlastne plávame.“

v sedemdesiatych rokoch zaplavil príval hrádzí. Rumuni a Srbi obývajúci brehy Dunaja tvrdia, že niekedy vidia na znak nesúhlasu spod vody vytŕčať minaret mešity, akoby si vtipná lochnesská príšera či Nessie dala na hlavu fez alebo turban.

Konečne sme v Srbsku, kde na skalnom výbežku tróni Belehrad, jedno zo štyroch hlavných miest ležiacich na Dunaji. Toto mesto sa od veľkej a ničivej rieky, ktorá z neho dlho robila dobýjané, pustošené, obsadzované hraničné miesto, drží bokom. Stále tu vidno následky posledného utrpenia – bomby vojsk NATO po sebe zanechali obité fasády a vytrhané strechy. Na opačnej strane sútoku Dunaja a Sávy akoby zastal čas. Znova sme v krajine kár a Rómov. Oficiálne sme opustili Balkán a ocitli sa uprostred Panónskej panvy. Terén je tu miernejší, jednotvárnosť si nás získala, ale jazyky sa tu naďalej miešajú. Budapešť je vzdialená 400 a Bratislava 500 kilometrov, no starčekovia sediaci pod lipami stále hovoria maďarčinou, starou bieloruštinou či slovenčinou. Po vzniku Juhoslávie odzvonilo habsburskému multikulturalizmu, ale vo Vojvodine, území na severe Srbska, sa stopy po prelínaní kultúr zachovali. Architektonické fioritúry sa snúbia so strechami z bobrovky typickými pre región Franche-Comté, barokovými volútami, byzantskou a rakúskou cibulovitou kupolou. Vojvodina je malou európskou Mezopotámiou, kde sa stretá všetko obyvateľstvo starého kontinentu a kde sa stretajú aj veľké prítoky Dunaja. Južne sa nachádza Sáva, stopercentne juhoslovanská rieka, ktorá sa spúšťa dolu Triglavom a berie so sebou Bosnu i Drinu. Na východe

sa po bláznivých pretekoch cez rumunský Banat zvitáva Timiș a Bega. Uprostred je Tisa, ktorá sa prehnila cez ukrajinské Karpaty a potom blúdila v maďarskej stepi. Ďalej na sever tečie Dráva, ktorá pramení v talianskych Dolomitoch a padá do úst nenásytnej rieky. Uprostred týchto sútokov sa vypína modrasté pohorie Frankov, Fruška Gora. Táto vyvýšenina akoby ušla z Balkánu, aby mohla strážiť na Dunaji dve mestá naraz – Novi Sad na srbskej strane a Vukovar na tej chorvátskej. Novi Sad zbombardovalo NATO a Vukovar zrovnala so zemou Juhoslovanská ľudová armáda.

Už sme v polovici Dunaja, a to na srbsko-maďarskej hranici. Už tu sa rieka – spokojná s 1 500 kilometrami, ktoré má za sebou bez toho, aby ju do doliny nasmeroval terén, bez toho, aby jej akási prekážka menila smer cesty – snaží tvoriť deltu. Ramená ťahá na všetky strany. Myslí si, že je už pri mori. Treba však pripomenúť, že v časoch pliocénu tu bolo more – veľké Panónske more. V tejto vnútrozemskej delte, kde sa hranice neprestajne posúvajú, nikdy nevieme, v čích vodách vlastne plávame. Na prekročenie hranice niekedy stačí pár záberov navyše.

Vstupom do schengenského priestoru sa začína naša cesta po Európe, ktorá má strach. Maďarsko, jediná krajina, ktorej územie tvorí len povodie Dunaja, stepná krajina náchylná na povodne, ktorá prišla o všetky svoje pohoria a prenasleduje ju strach zo zániku. S bicyklom sa treba vyštvárať na Gellértovu horu, ktorá z výšky 235 metrov hľadá na Budapešť. Tak pochopíte strach Maďarov – všetko, čo sa pod vami rozprestiera, je Maďarsko. Tie kopce tam na severe, to je už Slovensko. S maďar-

EKOLÓGIA, ENERGIA, DEDIČTVO... NA KRÁSNOM MODROM DUNAJI SA VOZIA AJ EURÓPSKE VÝZVY

HRÁDZA PLNÁ NEZHÔD

Cez vzdúvadlo na vodnom diele v Gabčíkove prechádza námorná loď. Stavba, ktorá sa mala v časoch komunizmu stať súčasťou hydroelektrického komplexu, je od roku 1989 ťažiskom ekonomického a ekologického problému, ktorý rozvracia vzťahy týchto dvoch krajín. Tento spor dokonca nevyriešil ani Medzinárodný súdny dvor.

Z MALÉHO POTÔČIKA

BUDE VEĽKÝ
V meste Furtwangen im Schwarzwald (Nemecko), kde Dunaj oficiálne pramení, 39-ročný Claudiu Loghin z Rumunska fotí svojho syna Alexandrua s papierovou loďkou na vode. Potom pošle svojej sesternici správu, v ktorej píše: „O pár týždňov tejto obrovskej lodi zakývaš v Budapešti.“

skou rovinou si hravo poradili nacistické panzery aj sovietske T-34 i dnešné migračné vlny, ktoré sú väčšie ako tie v minulosti.

O tom, že územie Maďarska nie je žiadnym prirodzeným spôsobom chránené, svedčí fakt, že Maďari sú potomkami Huna Attilu, ktorý pochádzal zo Strednej Ázie. Z Gellértovej hory vidíme, do akej miery je mesto prepojené s riekou. Budapešť je mesto na vode. Jeho útroby sú ukryté v hlbokých vodách rieky. V termálnych kúpeľoch sa voda zdá modrastá, aspoň z diaľky, no keď si do nej ponoríme hlavu, sfarbí sa dožltá a cítiť z nej síru.

Mestá nad Budapešťou, ako popadané perličky z ruženca, majú za sebou rovnakú históriu plnú migrácie, križiackych výprav, vojen a posúvania hraníc. Svätý Ondrej, kam sa v 17. storočí utiekali Srbi, Ostrihom, kde okolo roku tisíc pokrstili svätého Štefana, Komárno, kde v 19. storočí generál Klapka bojoval proti Rakúšanom.

Pre Slovákov a Maďarov je jablkom sváru Gabčíkovo – hrádza, ktorú v roku 1977 postavilo Maďarsko spolu s Československom, dnes zachytáva sedimenty, vysušuje nížinu, stáča Dunaj na sever a oddeľuje Maďarov žijúcich na jeho brehoch. Maďari sa ešte nezmierili ani so stratou Bratislavy, ktorá bola, hoci pod iným menom – Pozsony –, ich mestom. Prišli o ňu pre prehru proti Osmanskej ríši v bitke pri Moháči, ktorá sa odohrala v roku

1526. Dnes bratislavské historické centrum nepatrí ani Maďarom a v podstate ani Slovákom, ale všetkým Európanom, ktorí sa tu schádzajú, aby oslávili rozlúčku so slobodou alebo sa ukázali na brehu krásnej modrej rieky ruka v ruke s krásnou blondínou.

Na sútoku Dunaja a Moravy kedysi stála železná opona. V srdci Európy tu po nej zostali iba náznaky, ktoré

majú pomôcť vychovať budúce generácie, a hrdzavý pamätník, ktorý má pripomínať, že Dunaj je aortou starnúceho starého kontinentu, ktorému by bolo treba občas vymeniť chlopňu, aby sme stále nepočúvali ten istý valčík.

V Rakúsku sa začína horný tok Dunaja a spolu s ním aj diaľnica pre cyklistov. Vedie nás cez mokrade Moravského poľa až do Viedne, kde sa v kanáli vytvorenom na východnom brehu rieky s názvom Nový Dunaj, v nemčine Neue Donau, čľapkajú nudisti. Ale v rakúskom hlavnom meste, ktorému Dunaj tečie len poza chrbát, sa

dlho nezdržíme a mierime k údoliu Wachau. Tu Dunaj sfarbený do medena nečelí žiadnemu riziku. Nemusí zdolávať Karpaty, len pekné kopčky pokryté vinicami a opradené legendami, ktoré ho nútia vytvoriť meandre pre potešenie cyklistov a účastníkov výletných plavieb. Wachau nie je regiónom ani krajinou, je to múzeum pod holým nebom, je to obrazáreň na brehu rieky, veľdielo prírody.

„Na sútoku Dunaja a Moravy kedysi stála železná opona.“

„Nad Sigmaringenom je Dunaj ešte bezstarostným potokom.“

Vo svojom menu vám ako predjedlo ponúka návštevu kláštora Melk, po čom nasleduje hlavné jedlo v podobe koncentračného tábora Mauthausen. Tento kus histórie pripomína, že všade v Európe stojí raj s peklom bok po boku.

Za mestom Linz je Dunaj čoraz zelenší a zarezáva sa do tiesňav, ktoré tvoria hranicu s Nemeckom a Bavorskom. Stúpanie popri rieke je čoraz strmšie, čo pre cyklistu neprestajne šliapajúceho do pedálov znamená, že sa blíži k prameňu. Za zvuku zvonov v Passau by sa mal Dunaj poďakovať geografovi za to, že mu udelili titul kráľovskej rieky. Stačí sa postaviť na úplný okraj „skoroostrova“, odkiaľ vidno, že sa modré vody strácajú v tých zelených, ktoré patria rieke Inn, čo dáva za pravdu hydrografovi – v skutočnosti sa Inn nevlieva do Dunaja, ale naopak. Preto by sa Straussova skladba mala premenovať na Na krásnej zelenej Inn.

Všetky výletné plavby po Dunaji sa začínajú buď v meste Ragensburg, alebo Kelheim, kde je rieka, vynárajúca sa z tiesňav, ktoré vyhlbila do vápencovej Frankej Jury, konečne splavná. Na to, aby sme pochopili, akú rolu v minulosti Dunaj zohrával, treba navštíviť mesto Ulm. Dunaj bol v 12. storočí počas nemeckej kolonizácie nazývanej Drang nach Osten (túžba po východe, pozn. prekladateľa) jednou z hlavných trás. Z Ulmu sa na pltiach

plavili bezmajetní, vyhľadovaní sedliaci zmorení veľkopanskými problémami, horiaci túžbou po naplnení svojich snov o pastierstve a živote na východe. O osem storočí neskôr prehra Nemcov v roku 1945 donútila ľudí zvaných Donauschwaben, teda „podunajských Nemcov“, vrátiť sa do krajiny svojich predkov, zatiaľ čo francúzski kolaboranti na úteku našli útočisko v meste Sigmaringen, kde

francúzsky spisovateľ Céline napísal svoj román D’un château l’autre (Od zámku k zámku, pozn. prekladateľa). Nad mestom Sigmaringen Dunaj ešte nepatrí do histórie. Tu je ešte potokom bez mena. Nevie, čo ho čaká, bezstarostne si preteká sýtozelenými lúkami a poskakuje po okruhlakoch. Občas sa mu stane, že sa v krase stratí, lebo jeho rival Rýn ho vpije tak, že sa mu prameň mení podľa ročných období – v lete pramení v dedine Immendingen, v zime vzniká zo snehu

v Martinskapelle neďaleko Furtwangen, na jar vyteká z plastového žliabka. Ľudia rozhodli, že jeho prameň sa nachádza v Čiernom lese (Schwarzwald) na mieste zvanom Donaueschingen na sútoku potokov Breg a Brigach.

V skutočnosti však Dunaj nemá ani začiatok, ani koniec, nemá ani počiatok, ani osud, pretože tak, ako to opísal geograf Élisée Reclus: „Príbeh potoka, i toho, ktorý sa zrodil z peny aj v nej spočinul, je nekonečným príbehom.“ Pre mňa bude prameň Dunaja vždy v Zyntarii, bájnej krajine môjho detstva. ■

NEČINNÉ BALKÁNSKE MONAKO

Tridsaťpäťročný Vít Jedlička snívaj o mikroštáte „bez zákonov a daní“. Založil si ho na ostrovčeku s rozlohou 7 štvorcových kilometrov, o ktorý súperí Chorvátsko so Srbskom. Liberland nemá žiadne medzinárodné diplomatické uznanie a za päť rokov od svojho založenia „naverboval“ stovku obyvateľov (na fotografii oslava štvrtého výročia).

NÁPOJOVÝ GIGANT STAVIL NA VODU

Od roku 2014 spolupráca medzi spoločnosťou Coca-Cola a WWF (4,2 milióna eur na sedem rokov) umožňuje znova zavodniť dunajské mokrade, ako napríklad v Gárla Mare na juhozápade Rumunska. Ich cieľom je obnova ekosystémov. Vďaka tomuto projektu sa už do delty vrátili jeseteri.